

Historia druku

Historia druku rozpoczęła swój bieg jednak znacznie wcześniej niż wynalazek Gutenberga, który powstał w latach czterdziestych XV wieku. Już na początku naszej ery ludzie starali się utrwaląć informacje bez żmudnego procesu ich przepisywania. Największym problemem nie był jednak sam proces, czyli sposób nanoszenia obrazu metodą odbicia go z formy drukowej, a brak odpowiedniego tworzywa, które nadawałoby się do precyzyjnego przyjmowania szybko schnącej farby.

Pierwszym takim podłożem był papier, wynaleziony w Chinach w roku 105, natomiast pierwszym przedmiotem w pełni zasługującym na miano wyrobu poligraficznego, o którym dzisiaj wiemy, jest odbitka drzeworytnicza wyprodukowana w Chinach kilkaset lat później. Od tego czasu można mówić o poligrafii w pełnym tego słowa znaczeniu, czyli o wydajnym powielaniu treści – zarówno graficznych, jak i tekstowych.

Dyskusyjne jest przeniesienie początków poligrafii wstecz, kiedy to, co prawda, również odbijano obrazy za pomocą środków barwiących, ale robiono to na tkaninach ^[1] i jedynie w celu zdobienia materiału, a nie dla utrwalania na nim informacji. Natomiast jeszcze wcześniejsza jest historia powielania tekstu i obrazu metodami ręcznymi – czyli kopiowania za pomocą pisania, rysowania i malowania, jak również kopiowania poprzez odciśnięcie kształtu w miękkim materiale, lub wypalenia wzoru za pomocą odciśnięcia formy rozgrzanej do odpowiednio wysokiej temperatury.

Tak więc niezależny rozwój formy do odbijania, środka barwiącego i podłoża odbywał się już dużo wcześniej, a technik tych było wiele, jednak połączenie ich razem w poligrafię, nastąpiło raptem tylko 1500 lat temu. O wiele starsze są takie wynalazki jak stempel, pismo czy książka.

[1] Gemius SA, „E-commerce w Polsce 2006”, maj 2006

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Zachowanie bezpieczeństwa podczas wycieczek. Regulamin wycieczek w Przedszkolu nr 118 w Krakowie

Jednym z głównych obowiązków przedszkola jest troska o zdrowie i bezpieczeństwo dziecka, o czym mówi Instrukcja Ministerstwa Oświaty. Znajdują się tam wyjaśnienia dotyczące pobytu dzieci poza przedszkolem i organizowania wycieczek. Wskazania zawarte w tej instrukcji, nauczyciel powinien dokładnie znać i stosować. Główne wskazówki dotyczące bezpieczeństwa na wycieczce to:

- dobra znajomość terenu, na który wyprowadza się dzieci
- zapewnienie sobie dostatecznej pomocy ze strony osób dorosłych
- częste przeliczanie dzieci
- zabranie ze sobą apteczki
- umiejętność udzielenia pierwszej pomocy
- zaznajomienie dzieci z przepisami ruchu drogowego i przypominanie ich przed wyjściem w teren
- poinformowanie dzieci o istnieniu roślin trujących i stosować zakaz ich zrywania

- poinformować dzieci o niebezpieczeństwie zbliżania się do dzikich zwierząt

Znaczenie oraz wykorzystanie treści wycieczek w zajęciach dydaktycznych i wychowawczych

Trudno byłoby zrealizować materiał programowy bez organizowania różnych wycieczek. Wycieczka dostarcza wiele przeżyć, doświadczeń, wiadomości w sposób bezpośredni, poprzez zetknięcie się z przedmiotami, zjawiskami, faktami. Na wycieczce na dziecko działają różnego rodzaju bodźce, które je aktywizują i pozwalają na pełniejsze przyswojenie wiedzy. Jednak bardzo często zdarza się, że wiadomości i spostrzeżenia, które stanowią zaplanowany cel wycieczki, gubi się wśród innych spostrzeżeń. Dlatego też powinniśmy zawsze uporządkować spostrzeżenia, przeżycia, doświadczenia, aby mogły one być w pełni wykorzystane i przyswojone przez dzieci. Podczas wycieczki dziecko samorzutnie bardzo dużo obserwuje, często są to spostrzeżenia nie ukierunkowane i mogą być błędnie zrozumiane. Aby uniknąć takich przypadków należy najpierw zorientować się, co dzieci wyniosły z wycieczki, jakie fakty utrwaliły sobie najbardziej, następnie uporządkować, niekiedy rozszerzyć i wybranymi formami utrwalić zdobytą wiedzę.

Sprawdzenie, uporządkowanie i utrwalanie wiedzy, może mieć formę swobodnych wypowiedzi, rozmowy czy też formę plastyczną. Wypowiedzi dzieci są wtedy pełniejsze, ciekawsze i to zarówno podczas zajęć zorganizowanych, jaki swobodnych kontaktów. Prace plastyczne po odbytej wycieczce są o wiele bogatsze, zarówno jeśli chodzi o barwę jak i samą treść wytworu. Częste wycieczki, a za ich pośrednictwem kontakt z przyrodą, interesującymi ludźmi wzbogaca wyobraźnię dziecka.

Podczas wycieczek dzieci zbierają różne tworzywa i okazy przyrodnicze, które zabierają do przedszkola, co wzbogaca działalność artystyczną dzieci. Wycieczki dostarczają też okazji do kącika przyrody, dzieci oglądają okazy, pielęgnują

je, obserwują. Wycieczki do środowisk społecznych zapoznają dzieci z pracą wielu ludzi. Zaobserwowane czynności dzieci wykorzystują potem podczas zabaw konstrukcyjnych i tematycznych. Przeżycia dzieci będą pobudzały do samodzielnego wypowiedzania się, a więc staną się okazją do prowadzenia rozmów indywidualnych.

Wiedza i umiejętności wyniesione w trakcie zajęć, których podstawą jest wycieczka, są pełniejsze, ciekawsze i trwalsze, gdyż bazują na przeżyciach, doświadczeniach i czynią codzienną pracę w przedszkolu ciekawszą i całościową.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Współudział pedagoga szkolnego w organizowaniu procesów dydaktycznych

Ta grupa zadań odnosi się przede wszystkim do stymulowania rozwoju uczniów wybitnie uzdolnionych przy ścisłej współpracy z wychowawcami klas. Pracuje również w zakresie wyrównywania startu szkolnego dzieci, kontrolując pracę z dziećmi sześciolletnimi, uczestniczy też w miarę potrzeby w badaniu dojrzałości szkolnej. Dla uczniów wykazujących niepowodzenia szkolne, po dokonaniu dokładnych badań diagnostycznych, organizuje grupy wyrównawcze, reedukacyjne i dyspenseryjne, czuwa nad przebiegiem pracy i nad osiągnięciami dzieci z deficytami rozwojowymi lub z lukami w wiadomościach[1].

Charakterystyka badanej populacji

Wywiad przeprowadziłam u pedagoga szkolnego w szkole Podstawowej nr 3 w Ostródzie. Pani pedagog ukończyła studia wyższe i posiada dyplom ukończenia pedagogiki z przygotowaniem pedagogicznym. Ukończyła również kurs specjalistyczny. Zawód, który wykonuje jest drugim zawodem, wcześniej pracowała 22 lata jako nauczyciel nauczania początkowego, natomiast od 7 lat zajmuje stanowisko pedagoga szkolnego. Motywacja zmiany profesji była różna: wolny etat, zamiłowania do pracy z dziećmi oraz brak innych ofert pracy.

W trakcie przeprowadzania wywiadu oraz analizy dokumentów zwróciłam uwagę na warunki, w jakich pracuje pedagog. Otóż pedagog posiada własny gabinet, jednak nie jest on zbyt bogato wyposażony. Jako przyczynę takiego stanu wymieniła niskie środki finansowe szkoły.

Istotny moim zdaniem był fakt, iż pokój znajdował się w ustronnym miejscu, gdzieś na końcu korytarza. Pytani o drogę uczniowie bez chwili zastanowienia wskazywali kierunek lub sami prowadzili mnie do drzwi gabinetu.

[1] I. Jundziłł: „*Pedagog szkolny*”, (w:) Encyklopedia Pedagogiczna, pod red. W. Pomyłko, Warszawa 1993, s. 534

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Wyrównanie startu szkolnego dzieci

W Polsce od kilku lat słusznie dąży się do zapewnienia każdemu dziecku równych szans w zakresie kariery szkolnej. Dotyczy to przygotowania do nauki, a także troski o wysoki poziom nauczania w każdej szkole.

Przygotowanie do uczenia się prowadzą przedszkola, w których to dzieci już rozpoczynają naukę czytania, pisania a nawet rachowania. Ma to niewątpliwie swoje psychologiczne uzasadnienie.

W przedszkolu panuje serdeczna atmosfera zabawy i swobody, z nauczycielką łączą zwykle silne związki emocjonalne. W takich warunkach to pierwsze intencjonalne uczenie się może być zajęciem przyjemnym, pełnym uroku odkrywaniem ciekawego świata znaków graficznych i treści ukrytych w tekstach i w liczbach.

Niemniej jednak zdarzało się, że nauczyciel w pierwszej klasie szkoły podstawowej pracował z dziećmi o bardzo zróżnicowanym przygotowaniu. Część spośród nich przychodziła do szkoły z dobrze opanowaną umiejętnością czytania lub pisania, niektóre umiały zarówno czytać, jak i pisać oraz nieźle rachować, inne natomiast nie znały liter, często nie były usprawnione manualnie poprzez lepienie, rysowanie czy wycinanie.

Toteż ważną dziedziną pracy pedagoga w wyrównywaniu startu szkolnego jest badanie dojrzałości szkolnej. Wymaga to dobrej znajomości różnych rodzajów tej dojrzałości i sposobów jej poznawania. Pedagog, badając stan rozwoju dziecka, musi pamiętać o niektórych ważnych faktach, a mianowicie:

1. Nie ma doskonałych narzędzi pozwalających bezbłędnie poznać dziecko i stopień jego gotowości do nauki.
2. Nie można traktować dziecka w sposób statystyczny. Dynamiczny stosunek do wykrytych właściwości

intelektualnych czy emocjonalnych powinien ukazywać perspektywę zmian i nakreślić kierunki dalszego rozwoju.

3. Badając dojrzałość szkolną dziecka, pracę należy planować nie tylko z dziećmi wykazującymi braki, ale z każdym, aby zapewnić intensyfikację rozwoju[1].

Pedagoga obowiązuje subtelny takt szczególnie w sytuacji, kiedy występuje potrzeba korygowania błędnych opinii rodziców o dziecku, wskazania na popełniane błędy wychowawcze lub na braki w rozwoju ich syna czy córki. Wytworzony w świadomości rodziców obraz ich dziecka, często wyidealizowany, w konfrontacji z obrazem rzeczywistym może przynieść głębokie rozczarowanie, a nawet szok. Do przekazania takiej informacji trzeba rodziców starannie przygotować, wyjaśnić im, że przy upośledzeniu umysłowym istnieje także możliwość wychowania wartościowego człowieka. Ważne jest zaakceptowanie przez rodziców odmienności dziecka i przyjęcie go takim, jakie jest, gdyż tylko wówczas będzie możliwa pełna współpraca w rozwijaniu jego możliwości.

Po przeprowadzeniu badania dojrzałości szkolnej następuje okres, w którym realizuje się indywidualny plan pracy z dzieckiem. Pedagog tej pracy nie prowadzi osobiście, ale czuwa nad prawidłowym jej przebiegiem i obserwuje zmiany dokonujące się u dziecka, notując dane w kartach indywidualnych.

Pedagog szkolny dba o to, aby w klasie pierwszej, a także drugiej zerwać ze sztucznym rygorem usztywniającym dziecko przy stoliku przez 45 minut. Uczenie się małego dziecka powinno odbywać się w serdecznej atmosferze radości i głębokiego zaufania, bez sztywnych rygorów i dystansu między nauczycielem a uczniami.

Pedagog szkolny nie jest nauczycielem, ale powinien obserwować proces nauczania i uczenia się oraz analizować jego wartość nie tylko z punktu widzenia ładu, porządku i ocen szkolnych, ale badać jego wpływ na prawidłowy i wszechstronny rozwój uczniów. Bowiem wszelkie braki powstające w nauczaniu

początkowym dają o sobie sygnał w przyszłości.

Są to sprawy niewątpliwie powszechnie znane, jednakże w praktyce wciąż rozwiązywane powierzchownie[2].

[1] I. Jundziłł: „*Rola zawodowa pedagoga szkolnego*”, Warszawa 1980, s. 66

[2] H. Cudak-Koluszki: „*Pedagogiem szkolnym być*”, (w:) Oświata i wychowanie, 1982, nr 15A

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Metody przesłuchania świadka

Metoda przesłuchania świadka – świadomie wybrany i stosowany w trakcie przesłuchania sposób postępowania przesłuchującego w celu uzyskania wszechstronnych i prawdziwych zeznań świadka.

Metody przesłuchania świadka:

Metoda ujawniania związku świadka ze sprawą – metodę tę stosuje się w sytuacji, gdy świadek kłamliwie twierdzi, że nie zetknął się z sytuacją, na temat której ma zeznawać. Wówczas należy mu przedstawić dowody świadczące o istnieniu takiego związku.

Metodę tę można stosować, gdy istnieją następujące warunki:

- w aktach sprawy znajdują się udokumentowane dowody wystarczające do stwierdzenia znajomości przez świadka faktów związanych ze sprawą karną;

- wykluczaliśmy możliwość powołania się przez świadka na czynniki subiektywne (np. wada wzroku, słuchu, zmęczenie, senność);
- przewidujemy, że świadek pod wpływem przedstawionych mu dowodów złoży zeznania.
- Metoda perswazji – polega na odwoływaniu się do wartości świadka, jego postawy obywatelskiej.

Metoda ta daje dobre rezultaty w odniesieniu do świadków wykształconych, inteligentnych o właściwej postawie moralnej.

Metoda przypominania – stosuje się ją, gdy świadek nie zaprzecza, iż „zetknął się” z daną sprawą, lecz zasłania się niepamięcią. Metoda polega na przypominaniu świadkowi okoliczności jego życia, które powinien pamiętać, a które łączą się z okolicznościami sprawy karnej, a w szczególności należy się odwoływać do takich okoliczności z życia świadka, do których chętnie się przyzna. Należy wówczas wykazać związek czasowy ww. okoliczności z okolicznościami sprawy karnej i w ten sposób wykazać „szczególnie selektywną pamięć”.

Metoda wytwarzania u świadka poczucia bezpieczeństwa – stosuje się ją wówczas, gdy świadek czuje się zagrożony i w związku z tym odmawia składania zeznań. Jeżeli przesłuchujący stwierdzi, że obawy świadka są uzasadnione, powinien przedstawić środki, które mogą zapewnić mu bezpieczeństwo (utajnienie jego adresu ewentualna odpowiedzialność karna osób grożących z art. 245 kk., a w szczególnych przypadkach zastosowanie instytucji świadka anonimowego).

Metoda bezpośredniego wykazywania kłamstwa – stosuje się wobec świadka, który kłamie w sytuacji, gdy dowody zebrane w sprawie wykazują tę kłamliwość jednoznacznie. Należy wówczas ujawnić świadkowi te dowody.

Metoda „ślepej uliczki” – stosuje się wobec świadków, którzy dużo mówią, lecz kłamią. Należy wówczas pozwolić mu mówić jak najwięcej zadając odpowiednie pytania. W ten sposób należy

doprowadzić do sytuacji, gdy świadek tak „zapłaci się” w swoich kłamstwach, że sam zorientuje się, iż dalsze kłamstwo nie ma sensu.

Metoda „wszechwiedzy” – metoda zakłada znajomość różnych faktów z życia świadka. Jej zastosowanie polega na rozmowie ze świadkiem na temat tychże faktów, co powinno wytworzyć u niego przekonanie, że Policja znając ww. fakty wie również wszystko o zdarzeniu, na okoliczność którego jest przesłuchiwany.

Metoda szczegółowych pytań – należy ją stosować w sytuacji, gdy świadek wcześniej uzgodnił kłamliwe zeznania z innymi osobami (podejrzany, inny świadek). Opiera się ona na założeniu, że uzgodnić można zasadnicze sprawy, natomiast nie jest to możliwe w odniesieniu do różnych, nieistotnych z punktu widzenia sprawy, szczegółów. Należy więc pytać o te szczegóły i wykazać świadkowi zaistniałe rozbieżności.

Metoda ujawniania motywów kłamstwa – polega ona na wykazaniu świadkowi, że przesłuchujący wie, dlaczego świadek składa kłamliwe zeznania. Wiedzę o motywach kłamstwa można uzyskać poprzez zachowanie się świadka przed i w trakcie przesłuchania, ustalenie jego powiązań ze stronami w postępowaniu, a także jego zainteresowanie sposobem zakończenia sprawy.

Warunki i okoliczności mające wpływ na wybór metody przesłuchania:

Wybór właściwej metody zależy przede wszystkim od tego, czy świadek w ogóle nie chce zeznawać, czy też zeznaje kłamliwie. Ponadto do czynników decydujących o wybraniu właściwej metody należy zaliczyć:

- kategorię i rodzaj przestępstwa,
- źródła posiadanych przez świadka informacji,
- osobowość świadka,
- stosunek świadka do danego przestępstwa,
- powiązania świadka z podejrzanym i pokrzywdzonym,

- wiek świadka,
- stan psychiczny świadka.

Jeżeli świadek w ogóle nie chce zeznawać, a funkcjonariusz wie, że posiada on wiadomości na interesujący nas temat wówczas przesłuchujący powinien dążyć do ustalenia przyczyn takiej postawy świadka, a później wybrać właściwą metodę przesłuchania.

Przygotowanie do przesłuchania.

Każde przesłuchanie świadka powinno być starannie przygotowane. Do tego przygotowania należy:

1. określenie celu przesłuchania,
2. analiza już posiadanych materiałów w danej sprawie, a w jej obrębie także analiza posiadanych informacji o tym świadku, którego przesłuchanie jest przygotowywane,
3. uzupełnienie niezbędnych informacji, czy to przez zapoznanie się z literaturą fachową, czy też przez zapoznanie się z miejscem, którego przygotowywane przesłuchanie ma dotyczyć,
4. opracowanie wniosków taktycznych, w ramach których należy rozważyć następujące zagadnienia:

- czas, w którym należy dokonać przesłuchania,
- miejsce przesłuchania,
- taktykę samego przesłuchania,

1. przygotowanie miejsca przesłuchania,
2. sporządzenie planu przesłuchania:

- okoliczności do wyjaśnienia,
- istniejące dane o tej okoliczności,
- źródło tych danych,
- pytania, uwagi.

Od właściwego przygotowania się do przesłuchania w znacznym stopniu zależy sprawne wykonywanie tej czynności, a zwłaszcza jej wynik.

Komunikacja werbalna i pozawerbalna

Komunikacja to dwustronny proces wymiany informacji (z łacińskiego communicatio ozn. łączenie i wymianę). To zatem jednocześnie proces przekazywania informacji przez nadawcę komunikatu i proces interpretacji tej informacji przez jego odbiorcę. Owa wymiana komunikatów odbywa się za pomocą określonego kodu – umownych znaków językowych (słów, liczb i symboli) oraz pozajęzykowych, takich jak gesty, mimika, ton głosu, postawa ciała, dystans. Właśnie z uwagi na rodzaj używanego kodu, wyróżniamy komunikację werbalną i pozawerbalną (mowa ciała).

Spójność komunikacyjna polega na dopasowaniu treści (poziom werbalny) i sposobu (poziom niewerbalny) komunikowania się. Istotną rolę odgrywa dobra komunikacja w procesie przesłuchania świadka, od której zależy jakość odebranych od świadka zeznań. Znajomość komunikatów pozawerbalnych przez policjanta umożliwia prawidłowe rozpoznanie ukrywania treści zeznań lub zeznawanie nieprawdę.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Pośrednicy w kanałach dystrybucji

Przekazanie część funkcji związanych ze sprzedażą oznacza rezygnację z nadzoru nad tym, w jaki sposób i komu sprzedawane są produkty. Wygląda to tak, jakby producent składał los firmy w ręce pośredników, ale w rzeczywistości producenci uzyskują szereg korzyści. Korzystanie z pośredników

uzasadnione jest w dużym stopniu możliwością uzyskania korzyści, wynikających z ich ogromnej skuteczności w docieraniu z produktami do rynków docelowych. Poprzez swoje kontakty, doświadczenie, specjalizację i skalę działania, pośrednicy oferują firmie więcej niż może ona osiągnąć działając samodzielnie.

W kanałach dystrybucji występują następujące rodzaje pośredników hurtownicy, agenci i brokerzy, detaliści oraz instytucje wspomagające przepływ strumieni rynkowych w kanałach dystrybucji.

Działalność hurtowa polega na zakupie dużych, jednorodnych partii produktów w celu dalszej ich odsprzedaży z zyskiem nabywcom instytucjonalnym (detalistom, instytucjom, producentom i innym), rzadko nabywcom indywidualnym. Zakres usług dystrybucyjnych hurtowników obejmuje:

- badanie rynku, gromadzenie i przekazywanie informacji rynkowych niezbędnych do planowania i realizacji procesu wymiany,
- poszukiwanie i nawiązywanie kontaktów z potencjalnymi dostawcami i nabywcami produktów,
- negocjowanie i ustalanie warunków transakcji kupna-sprzedaży,
- przenoszenie prawa własności do produktów,
- przejmowanie produktów, sprawdzanie ich jakości, gromadzenie i przechowywanie zapasów,
- przekształcenie asortymentu zakupionych produktów w partie odpowiadające potrzebom nabywców (np. sortowanie, klasyfikowanie, konfekcjonowanie, rozdzielanie),
- przerób handlowy, tj. dostosowywanie produktów do potrzeb finalnych nabywców (np. paczkowanie, rozlewanie w jednostkowe opakowania),
- organizowanie i finansowanie procesu fizycznego przepływu produktów (np. organizacja dostaw, załadunek towarów, spedycja, transport),

- przekazywanie należności za zakupione produkty,
- ustalanie cen hurtowych, finansowanie transakcji (kredytowanie odbiorców),
- podejmowanie i ponoszenie części ryzyka związanego ze sprzedażą zakupionych produktów, kradzieżą, uszkodzeniami itp.,
- ubezpieczanie produktów,
- promocję produktów i usług hurtowych,
- prowadzenie działalności szkoleniowej, instruktażowej i doradczej dla detalistów, udzielanie im pomocy w prowadzeniu księgowości, kontroli zapasów i in.

Za swoją działalność hurtownicy pobierają marżę hurtową. Stanowi ona różnicę między ceną sprzedaży a ceną zakupu danego produktu przez hurtownika. Marża jest przychodem, z którego hurtownik pokrywa koszty swojej działalności i wygospodarowuje zysk. Ogólnie można powiedzieć, że hurtownicy są samodzielnymi pośrednikami w kanałach dystrybucji. Ich uczestnictwo w dystrybucji zmniejsza liczbę transakcji między producentami a detalistami. Hurtownicy wykonują również różnorodne funkcje usługowe na rzecz producentów i detalistów.

Agenci i brokerzy są to niezależni pośrednicy hurtowi (osoby, instytucje) zobowiązani umową do negocjowania warunków kupna-sprzedaży określonych produktów lub do zawierania transakcji w imieniu oraz na rachunek reprezentowanej osoby prawnej lub fizycznej. W kanałach dystrybucji występują oni najczęściej między producentami a instytucjonalnymi nabywcami ich produktów (hurtownikami, detalistami, producentami, instytucjami). Agenci i brokerzy w odróżnieniu od hurtowników nie uczestniczą w przenoszeniu prawa własności produktów (nie stają się ich właścicielami), realizują funkcje służące głównie nawiązywaniu kontaktów handlowych, komunikowaniu się oraz uzgadnianiu warunków transakcji między wytwórcami a detalistami. Swoje wynagrodzenie otrzymują od angażującej ich strony. Agenci i brokerzy realizują wiele funkcji na rzecz producentów i detalistów. Przede wszystkim ułatwiają im

nawiązywanie kontaktów, zwiększają penetrację i wielkość obsługiwanych rynków, negocjują warunki transakcji. Za swoje usługi są opłacani dopiero po zawarciu transakcji.

Detalistą jest osoba fizyczna lub prawna, której podstawowym rodzajem działalności jest sprzedaż towarów i usług bezpośrednio finalnemu nabywcy dla jego osobistego, nie komercyjnego użytku. Handel detaliczny to ostatnie ogniwo w kanale dystrybucji, za którego pośrednictwem produkty docierają do konsumentów lub użytkowników. Funkcje detalistów są podobne do tych realizowanych przez hurtowników. Są to zakup i dobór asortymentu, przechowywanie zapasów, promocja i oferowanie produktów do sprzedaży, operacje finansowe, ponoszenie ryzyka oraz zbieranie informacji. Różnice między hurtem a detalem wynikają z odmienności wymagań nabywców co do rozmiarów partii kupowanych produktów oraz miejsc i form ich nabywania. Transakcje detaliczne charakteryzuje duża liczba klientów, niewielkie rozmiary jednorazowo sprzedawanych partii produktów, natychmiastowa zapłata należności za kupione produkty oraz osobisty kontakt sprzedawców detalicznych z finalnymi nabywcami.

Detaliści, oferując produkty, zaspokajają potrzeby i wymagania klientów. Za swoje usługi pobierają marże detaliczne, które powinny pokryć koszty ich działalności i umożliwić wygospodarowanie zysku. Produkty są sprzedawane w różnie zlokalizowanych punktach, przy zastosowaniu rozmaitych metod sprzedaży, dodatkowo oferowanym zakresie usług itp. Wszystko to sprawia, że klasyfikacja form organizacyjnych detalu opiera się na wielu różnych kryteriach. Różne formy stacjonarnego handlu detalicznego (sklepy specjalistyczne, powszechne, dyskontowe, supersamy, domy towarowe i in.) znajdują się obecnie w odmiennych fazach cyklu życia na rynku. Niektóre z nich znikają, ponieważ nie są w stanie konkurować z innymi zakresem asortymentu, jakością usług i cenami.

Współcześnie obserwuje się wzrost znaczenia tzw. pozasklepowej działalności detalicznej, która obejmuje szybko rozwijające

się różne formy sprzedaży wysyłkowej i sprzedaży osobistej oraz mającej marginalne znaczenie sprzedaży z automatów. Aktualne znaczenie detalistów w kanałach dystrybucji szybko wzrasta. Obok tendencji do różnicowania się ich form organizacyjnych i instytucjonalnych, postępuje proces tworzenia różnego rodzaju poziomych i pionowych powiązań kooperacyjnych. Służą one umocnieniu pozycji oraz poprawie konkurencyjności niezależnych detalistów. Przybierają one postać dobrowolnych zrzeszeń drobnych detalistów, central zakupów, spółdzielni, przedsiębiorstw filialnych, franchizingowych, detaliczno-hurtowych i innych.

W kanałach dystrybucji, oprócz producentów, hurtowników, agentów, detalistów i nabywców, występują liczne instytucje bezpośrednio realizujące lub wspomagające przepływ strumieni rynkowych. Są to banki, firmy transportowo-spedycyjne, ubezpieczeniowe, agencje wywiadu gospodarczego, agencje badań rynku, agencje reklamy, firmy doradztwa prawnego, finansowego, organizacyjnego, targi, giełdy itp. Banki uczestniczą w przepływach należności i kredytowaniu działalności uczestników kanału, firmy transportowe przemieszczają produkty w przestrzeni, firmy ubezpieczeniowe zmniejszające ryzyko strat powstałych z przyczyn losowych, mają już stałą pozycję w kanałach dystrybucji na rynku polskim. Pozostałe powstały niedawno wraz z rozszerzaniem się stosunków rynkowych i wykształcaniem się zapotrzebowania uczestników kanałów dystrybucji na prowadzenie badań marketingowych, profesjonalną reklamę, pomoc w nawiązywaniu kontaktów handlowych itp. Obecność tych instytucji jest potrzebna, jeżeli przyczynia się do oszczędności kosztów lub zwiększania poziomu obsługi dystrybucyjnej nabywców.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Tendencje w transporcie, diagnoza stanu obecnego

Obserwacje ogólne

Duże znaczenie nadano w dokumencie kwestiom ekologicznym. Rozwój transportu zbiorowego (szczególnie w obszarach metropolitalnych), racjonalizacja działalności spedycyjnej i logistycznej oraz polityka fiskalna mają być instrumentami zarządzania popytem, szczególnie wobec podziału zadań przewozowych na poszczególne gałęzie transportu. Zmniejszeniu uciążliwości transportu służyć ma postęp technologiczny (już dzisiaj, dzięki szybkiej wymianie taboru samochodowego nie rośnie zużycie paliw płynnych), służyć ma także rozwój metod planowania przestrzennego oraz szeroka partycypacja społeczna w procesach podejmowania decyzji.

Utrwaliła się tendencja wzrostowa PKB przy niewielkim spadku transportochłonności. Jest to kierunek korzystny, zgodny z regułami zrównoważonego rozwoju. „*Polityka...*” precyzuje kierunki działań dla podtrzymania tych zjawisk. Jest to podstawowa różnica wobec wersji „*Polityki transportowej...*” z 1995 roku, która zakładała rozwój transportu w ramach prób dążenia za stale rosnącym popytem, głównie wywołanym wzrostem motoryzacji. Takie próby nigdzie na świecie nie dały pozytywnych wyników, a w przypadku Polski nie są nawet potrzebne.

Państwo zwiększa swoje zaangażowanie w poprawę sytuacji transportowej miast i obszarów metropolitalnych (kolejna zasadnicza różnica wobec „*Polityki transportowej...*” z 1995r.) przez wspieranie procesów decentralizacji zarządzania,

stosowną legislacją, szkolenie, promocję dobrych przykładów. Proces restrukturyzacji kolei jest powiązany z rozwojem przewozów metropolitalnych w ramach zintegrowanych systemów transportu miejskiego.

Jedyne, co można obecnie uznać za możliwe to zasilenie dodatkowe transportu w środki pomocowe, związane ze wstępowaniem Polski do Unii Europejskiej.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Certyfikat Kompetencji Zawodowych w transporcie drogowym analiza szczegółowa programu szkolenia

WSTĘP

praca magisterska z początku wieku

Polska od lat czyni starania, których celem jest wejście naszego kraju do Unii Europejskiej. Podstawowym wymogiem, jaki musimy w tym zakresie spełnić to dostosowanie naszego prawa, w tym także prawa transportowego, do uregulowań prawnych obowiązujących w Unii. Postępowanie to jest uzasadnione, gdyż po wejściu do Unii dla polskich przewoźników drogowych rynek Unii będzie rynkiem krajowym, a więc musi na nim obowiązywać

jednolite dla wszystkich prawo.

Jednym z wymogów tego prawa jest uregulowanie dostępu do zawodu przewoźnika, którym w rozumieniu prawa jest uzyskanie certyfikatów kompetencji zawodowych, jako dowodu na to, że przewoźnik opanował określoną wiedzę niezbędną do prowadzenia firmy transportowej. Unijny wymóg certyfikowania zawodu przewoźnika drogowego wynika z przepisów wspólnotowych taki jak Rozporządzenie 684/92 EWG i Dyrektywa 96/26 WE w sprawie dostępu do zawodu operatora drogowego transportu towarowego i pasażerskiego oraz w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów uzyskanych kwalifikacji. Jednocześnie dwie dodatkowe dyrektywy szczegółowo regulują zasady dostępu do zawodu przewoźnika i zakresu wiedzy jaką powinien on posiadać. W Dyrektywach Rady nr 98/76/WE z dnia 1.10.1998r. (nowelizacja Dyrektywy nr 96/26/WE):

- ujednolicono przepisy dostępu do zawodu operatora transportu drogowego i wzajemnego uznawania dyplomów i świadectw,
- wprowadzono kategorie operatorów transportu drogowego wykorzystujących pojazdy małej ładowności,
- zwiększono wymagania dotyczące dobrej reputacji i odpowiedzialności zawodowej,
- poszczególnym krajom członkowskim zalecono organizowanie obowiązkowych kursów przygotowujących do egzaminów kompetencji zawodowej dla kandydatów zdających takie egzaminy po raz pierwszy,
- ujednolicono zakres i poziom wiedzy absolwentów w poszczególnych państwach członkowskich mające wpływ na jakość świadczonych usług i bezpieczeństwa drogowego,
- zalecono prowadzenie okresowych kontroli upoważnionych operatorów transportowych pod kątem ciągłego spełniania przez nich wymagań w zakresie dobrej reputacji, kondycji finansowej i kompetencji zawodowej.

Wiedza, jaką przewoźnik powinien opanować obejmuje wybrane elementy:

1. prawa cywilnego,
2. prawa handlowego,
3. prawa pracy i zagadnień socjalnych,
4. prawa finansowego,
5. zarządzania przedsiębiorstwem,
6. dostępu do zawodu przewoźnika transportu drogowego i do rynku,
7. bezpieczeństwa ruchu i standardy techniczne pojazdów.

Polska ustawa o transporcie drogowym z 6 września 2001r. przejęła te normy prawne i wprowadziła je na polski rynek transportowy. Wymaga to od polskich przedsiębiorców określonego wysiłku i dostosowania się do tych zmian, ale jednocześnie z chwilą integracji Polski z Unią Europejską, pozwoli im na działalność na rynkach Unii na podstawie uprawnień uzyskanych w Polsce. Polskie certyfikaty będą honorowane, gdyż spełniają wszystkie wymogi stawiane przez dyrektywy unijne.

Ramowy zakres zagadnień przewidzianych do sprawdzenia egzaminem i testem wiedzy, został wprowadzony do polskiego prawodawstwa, w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 9 stycznia 2002r. w sprawie uzyskiwania certyfikatów kompetencji zawodowych w transporcie drogowym.

Celem mojej pracy jest szczegółowa analiza programu szkolenia przewoźników ubiegających się o uzyskanie Certyfikatu Kompetencji zawodowych w transporcie drogowym. Zakres pracy obejmuje analizę uwarunkowań prawnych wprowadzenia

Certyfikatu, wiadomość o trybie przeprowadzania egzaminu, omówienie zagadnień związanych z programem szkolenia. Niniejsza praca swym zakresem obejmuje również zasady funkcjonowania polskich przewoźników w aspekcie wynegocjowanych warunków z Unia Europejska i problemy dostosowania pojazdów do nowych (unijnych) wymogów technicznych.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.

Indywidualne czynniki kontekstu pracy, zmienne osobowościowe i klimat psychologiczny jako wyznaczniki komponentów przywiązania do organizacji

Opis analizy

W celu sprawdzenia czy indywidualne czynniki kontekstu pracy oraz zmienne osobowościowe i klimat psychologiczny stanowią istotne predyktory trzech komponentów przywiązania do organizacji, tj. afektywnego, normatywnego i trwałego wykonano hierarchiczne analizy regresji. Analizy przeprowadzono według schematu – w pierwszej kolejności przeprowadzono analizę dla zmiennej objaśnianej – komponent afektywny przywiązania dla

wszystkich badanych, a następnie uwzględniając status własności firmy – predyktory przywiązania afektywnego w firmie państwowej oraz predyktory przywiązania afektywnego w firmie prywatnej. Według tego schematu przeprowadzono kolejne hierarchiczne analizy regresji, w których zmiennymi objaśnianymi były kolejne komponenty przywiązania do organizacji, tj. komponent trwały i komponent normatywny przywiązania. W każdej analizie w bloku pierwszym wprowadzano indywidualne czynniki kontekstu pracy, tj. rodzaj umowy o pracę (stała – czasowa), staż pracy w firmie oraz wiek i płeć, w bloku drugim wprowadzano jako predyktory zmienne osobowościowe, tj. samoocenę i poczucie umiejscowienia kontroli pracy, natomiast w trzecim bloku klimat psychologiczny, tj. bezpieczeństwo psychiczne i znaczenie pracy.

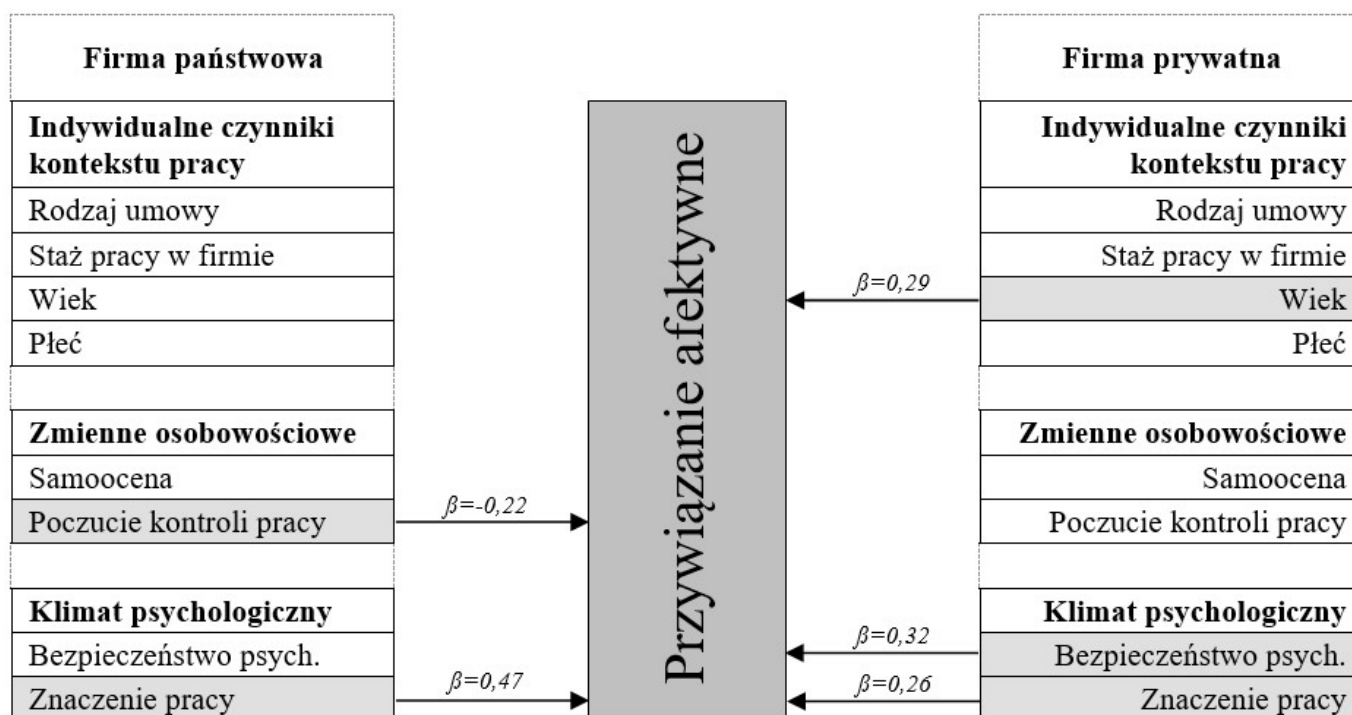
Tak przeprowadzona analiza miała na celu sprawdzenie przewidywania, że przywiązanie do organizacji łączy się z czasem zatrudnienia oraz sposobem zatrudnienia, natomiast samoocena, poczucie kontroli pracy oraz klimat psychologiczny, tj. bezpieczeństwo i znaczenie pracy istotnie nasilają (przewidują) przywiązanie do organizacji. Poza tym celem analiz było sprawdzenie przewidywania, że komponenty przywiązania wyznaczane są przez inne predyktory ze względu na status własności firmy.

Poniżej przedstawione są wyniki analiz dla kolejnych komponentów przywiązania do organizacji w modelu hierarchicznej analizy regresji – dla ogółu badanych oraz z uwzględnieniem statusu własności firmy – w firmie państwowej oraz w firmie prywatnej.

Podsumowanie wyników

Podsumowując wyniki hierarchicznej analizy regresji dla komponentu afektywnego przywiązania do organizacji przeprowadzonej na całej próbie badanych pracowników oraz

niezależnie dla firmy państwowej i prywatnej, można powiedzieć, że z grupy predyktorów traktowanych jako indywidualne czynniki kontekstu pracy, istotny dla przywiązania afektywnego – w całej próbie badanych – okazał się wiek pracowników. Jest on istotnym predyktorem przywiązania afektywnego w firmie prywatnej, w firmie państwowej natomiast wiek nie wpływa na ten komponent afektywny przywiązania. Z kolei z grupy zmiennych osobowościowych istotnym predyktorem dla komponentu przywiązania afektywnego okazało się poczucie kontroli pracy tylko w firmie państwowej, natomiast samoocena nie ujawniła swojego wpływu w żadnej z badanych grup pracowników. Analizując wpływ zmiennych klimatu psychologicznego na komponent afektywny przywiązania – w całej próbie badanych – zaobserwować można, że wyznaczany jest on zarówno przez bezpieczeństwo psychiczne, jak i znaczenie pracy. Jednakże sprawdzając tę prawidłowość w obu grupach badanych okazało się, że znaczenie pracy jest silniejszym predyktorem komponentu afektywnego przywiązania do organizacji w firmie państwowej, niż prywatnej, natomiast wpływ bezpieczeństwa psychicznego na przywiązanie afektywne w firmie państwowej okazał się nieistotny.

Ryc. 12. Predyktory przywiązania afektywnego w firmie państwowej i w firmie prywatnej

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.